

Zlata Žunić

Demoni i jedanaesta brazda

„Sjedim na leđima čoveka, gušim ga i tjeram da me nosi, a ipak se postaram da je i meni i drugima jasno da mi je veoma žao, i trudim se da mu što više olakšam, ali nipošto da mu sidem sa leđa.“ Tolstoj

Ko krije istinu, osuđen je ponavljati zablude, ili "zadužiti" potomstvo bezvremenim grijehom nečinjenja koji ne izmiče istorijskom sjećanju u kolektivnoj svijesti, ma koliko ingenizni znalci frizirali povijest svijeta! Ima jedna sjajna poučna priča koju sam nedavno čula od prijatelja iz BG. U skraćenoj verziji glasi: *Za neki vjerski blagdan, označen crvenim na kalendaru kao neradni dan, pozva gazda slugu i naredi da preže konje i ide uzorati jedan dolac. Usprotivi se sluga, ali uzalud bijaše njegova riječ protivu gazdine, pa ode u staju pripemati mal i plug, sve mrmoreći ljufito. Kad je bio na kapiji avlije, doviknu gazda: "Upamti na koju je brazdu sletjela prva vrana!". Sluga pokorno klimnu glavom: „Zapamtiću, gospodaru!“ odgovori sa gotovo neprimjetnim prizvukom prijatnje u glasu. Kad se umoran i potišten, gladan i iscrpljen sluga vratio predvečer, priupita ga gazda o onoj brazdi i vrani, a sluga će suho: " Sletje na jedanaestu!" Ozari se bogatun i veli: "Uf, pade mi kamen sa srca. Grijehe moje ispaštaće tek jedanaesto koljeno!" Utješno!*

Postoji neko zlo među ljudima koje ih spriječava da se udružuju, da budu solidarni jedni s drugima, čak i u najvećim nevoljama, i nagoni ih da između sebe

otvaraju duboke ponore. Jedino ljubav može da ih natjera da taj jaz premoste, a ljubav je razbor, nerijetko nemoćan, jer je hijerarhijski iza glasa demontirane savjesti i reducirane svijesti utihnutih jaganjaca nekih nevidljivih Hanibala Lektora. To ljudoždersko inokulira u našoj podsvijeti, još od iskona, iskrivljenu percepciju i recepciju, što se u aktualnim političkim i ekonomskim, društvenim i kulturnim relacijama današnjice, već dobro manifestira kao spontana reakcija na uvelike razvijenu doktrinu šoka, neki inovirani oblik latinske gnomne „divide et impera“, kako ju je američka novinarka, Naomi Kempel, definirala u svom bestselleru, identičnog naslova. Besprjekorno funkcioniše u svijetu koji je izgubio kompas, ne shvatajući da u nesreći što ih zadesi, ništa nije slučajno, a još rijede je tek simplificiran sukob dogmatiziranih lokal-patriotskih, kvazi-plemenskih i kvazi-kulturoloških holograma. Sve se jasnije naziru obrisi strogo kontroliranog haosa što, dakako, zbunjuje neupućene, frustrira i iritira do granice surovih bratoubilačkih obračuna, pouzdanog zvučnog signala da unaprijed kreirani tajni planovi globalističkih trustova mozgova postaju operativni. Slijedi nimalo benigna propagandna mašinerija, za koje je *gebelsovština* sitna dječija opačina u *kindergartenu*, usmjeravajući oštricu sanaderiziranih demokrata i kvazi-religijskih fanatika svih konfesija protiv, najnovijeg otpadnika, Sirije, zemlje-prćije sataniziranog tiranina, čija glava se cijeni na bilijune barela, pardon, dolara, uz već prepoznatljiv scenarij masakra, zbog koga demokracija duguje intervenciju, koristeći i brigade proskribirane Al Kaide. Da zaštiti žitelje još jedne potlačene arapske zemlje. Uzgred, iranske transverzale do Hezbollaha, palestinskih i libanonskih borovnika, desnom i opasnom smetalu teritorijalnim pretenzijama najvećih stradalnika WW2, čiji kredibilitet je teško dovesti u pitanje, pa bio on i u funkciji korporacionih interesa najmoćnijih zemalja svijeta, njihovih zaštitnika, od kojih je veći broj i prije Hitlera imao razrađene programe za uvijek aktualno jevrejsko pitanje. Istinska Žrtva je, kako smo i sami iskusili, namudriji izbor štita u nakanama koje nemaju ničeg zajedničkog sa altruizmom i emaptijom, ako ne računamo onaj strogo selekcionirani stratum od nekoliko moćnih obitelji i njihovih jedinica za zabavu i podršku.

“Silnik propada zbog sile, gramzivac zbog novca, pokorni propada služeći, a onaj koji traži nasladu propada zbog slasti.” Hesse

U tom i takvom zamešateljstvu, glasno i prilično jasno su se oglasili Putin sa svojim inauguracijskim dekretima, te Medvedev stiliziranom parabolom da se „libijska tragedija” ne smije ponoviti, a sve uz bezglasnu „distancu” azijskih tigrova, od kojih će samo Japanu biti uskoro potrebno 10 miliona novih stručnjaka, bez obzira na HARP i cunami, valjda kao znak da nova dizanja kulisa u *karagöz* pozorištu sjena nije nimalo komično i da su svi kriteriji dummy prestave o čovjeku, definitivno pogubljeni, pa je vrijeme reći: “Zbogom oružje!” Nastavak bi, kako ugledni svjetski analitičari tvrde, korespondirao sa sinopsisom *Rata zvijezda*, dok čak i moćna imena Reganove konzervativne administracije, primjerice, upozoravaju da USA nije više svjetski lider tehnološkog napretka, niti san svih mladih ljudi svijeta i darovitih stručnjaka, nego vojna sila koja se sasvim otrgla kontroli *Deklaracije o nezavisnosti* i tom poveljom potvrđene privrženosti ljudskim pravima i slobodama. Osjetna je konsterniranost demokratskih snaga diljem svijeta, jer predugo traje svo ovo krvavo ubjeđivanje, e da ne bi ostavilo opor ukus ekstremno militantnog, neodoljivo asociirajući na analitičku Fromovu socio-psihološku analizu strukture ličnosti protagonista iščašene logike njemačke unutarnje i vanjske politike uoči WW2, njihovu ekstatičku destruktivnost i analno-zgrtačku strast, te gotovo nekrofiljsko obožavanje tehničko-tehnološke supremacije kao sindroma potisnute agresije, u traktatu “Anatomija ljudske destruktivnosti“. Gotovo nestvarnim se doima upozorenje nekih svjetskih medija da postoji, uz svu zastrašujuću tehnologiju, i spisak imena, podugačak, koga treba ukloniti sa planete, tako da je i cijena jednog leta bespilotnog aviona zanemarljiva u poređenju sa opasnošću koja prijete čak i od sedamnaestogodišnjih maloljetnica! "**Ljudi koji imaju hrabrosti i karaktera, drugim su ljudima uvijek neugodni**", reče Hesse i preživje Istinu!

Da li je, tada, za čuđenje da umirovljeni zapovjednik NATO-a za SEEU, Wesley Clark, sada direktor kanadske tvrtke *Envidity* koja se bavi alternativnim izvorima energije, traži na prostoru ex-Yu napuštene rudnike ugljena koji su neisplativi po konvencionalnim tehnologijama? Kosovski mediji su, naime, ovih dana prenijeli vijest da je tvrtka zainteresirana za proizvodnju 100.000 barela sintetičke nafte na dan, te da je spremna u projekt uložiti 8 milijardi dolara, i već je zatražila dozvolu od kosovskih vlasti, objavio je portal “Jeta ne Kosove”, (Život na Kosovu). Kompanija Wesleyja Clarka koristi nove tehnologije miješanja ugljena i ukapljenog plina radi stvaranja sintetičke nafte, pogodne za proizvodnju struje,

plastike i umjetnih gnojiva. Takvo gorivo američke zračne snage koriste za pokretanje vojnih aviona. *Envidity* je već osnovao svoj ogranak na Kosovu, ali još uvijek je nije dobio zeleno svjetlo za koncesiju. Oborio me s nogu uzvik konsterniranosti mladića iz BiH: „A, ja mislio oni nas vole..!“, na što će pozategli građanin Srbije:“ Znali smo mi da je morala postojati neka sirovina osim štrudli i šećerlema”, dok se *kočićevski* na kraju nije javio nepoznati Mićan iza kace, hrvatski umirovljenik: „U stvari smo mi, ljudi moji, njihove najveće sirovine...”

Da se razumijemo: ovo nije ekskluzivno invencija Clark-ova i njegovih poslodavaca, Kanađana, već davna praksa ovih naših balkanskih, tačnije, mediteranskih prostora, legla licemjerja i urota, gdje su teško primjetne tek beznačajne bihejvioralne nijanse! Citiraću istinski pronicljivog i lukavog čovjeka koji je obilježio jednu epohu opasnog življenja, piscu ovih redova nimalo simpatičnog (dapače!), Al Kaponea, čija je neoprostiva greška bila "nepoštovanje" vladajuće elite: „*Kapitalizam je ozakonjeni "reket" vladajuće klase.*” Zvuči prilično slobodoumno i oštromno, na fonu Williama Tella ili Robina Hooda, i znači u Šekspirovom prijevodu:” *Novac je krupna stvar koja ljude čini sitnim.*”

Nas – one sa znakom, možda je svijet s pravom smatrao čudnim, štaviše i bezumnim i opasnim. Mi smo bili probuđeni ili oni koji se bude, i težili smo da uvijek budemo sve savršenije budni, dok su težnje i traženja sreće drugih išle ka tome da svoja mišljenja, svoje ideale i dužnosti, svoj život i sreću vežu sve tješnije uz krdo. Hesse

Vratimo se za trenutak na naše prostore i podsjetimo na impresivnu cifru doznaka za žitelje BiH koja, bez sumnje znači standard kakav bi sebi srećnici teško sami priskrbili. S druge strane, pak, taj isti novac maskira ekstremno siromaštvo, o čemu Svjetska banka, kao meritoran izvor, govori u tamnim tonovima, upućujući na zaključak da velika zaduženja nisu utrošena na proces reanimiranja ratom uništenih privrednih kapaciteta, te tehničko-tehnološke transformaciju proizvodnih procesa koji za svjetskim dostignućima kasne pola stoljeća, ili ih uopće nema. Dok ih Wesley Clarkovi ne donesu. Više je nego jasno da "izdržavanjem" građana BiH, dijaspora sasvim nesvjesno kupuje socijalni mir, održavajući standard jednom broju stanovništva. Ostali su na ivici egzistencije, ili se približavaju toj kritičnoj

granici. Pa, ipak, teško se bilo lišiti barem privremenog zadovoljstva iza fasade novih kuća i nešto skupljih kola, da gledamo oronule komšije kako tuguju za nekim vremenima kada se lijepo živjelo od vlastitog rada! To smo mi, koje istorija nikada ničemu nije naučila! Uvijek ćemo naći načina da isti ovaj svijet učinimo toplom, obiteljski bliskom, a i dovoljno prostranom baricom, za uspješan razvoj iz punoglavca u kreketuše i krastače. Dokle, nije ni važno, ako je san o sreći ispunjen šušljivo! A da i raj ima kraj, potvrdile su majske, gotovo pučističke kadrovske promjene, kojima su novi koalicioni partneri u BiH naložili tiho povlačenje bogato nafutranih izabranika i miljenika stranaka sa strogo nacionalnim programima. Solomonsko rješenje su bili neki novi klinici, pretpostavljam, sa pedigreeom koji bi trebalo da iz pepela, sa zaledem od babe Fenixa, osove zemlju na noge lagane, i riješe najsloženija pitanja ekonomskog oporavka, rasta i razvoja, koje su im prebogatim patroni (stvarni i hipotetički) ostavili u amanet, uz pedesetpostotnu stopu nezaposlenosti i dramatičnu socijalnu sliku nepopisanih duša. A da nije riječ o šupljoj priči, svjedoči i ECAPOV-a baza podataka koja ekstremno siromaštvo definira kao življenje od manje od 2,5 USD dnevno, dok se siromaštvo definira kao život sa manje od pet USD dnevno, pa krenimo u proračun sa nekih 200 KM do 2000, za „najzaslužnije”. (Nemojte me samo pitati u čemu!) Stopa siromaštva za Bosnu i Hercegovinu je vjerojatno značajno potcijenjena, a i nema, kao i uvijek u ovako delikatnim stvarima, tačnih podataka, navodi se u izvještaju Svjetske banke. „*Zemlje JI Evrope imaju veće stope siromaštva i nezaposlenosti nego druge zemlje istočne Evrope i centralne Azije*”, bila je, doista, trešnjica na šlagu!

O, da, ima tu na Balkanu još pikanterija, nije više nikakva tajna, premda se uvijek kola slome na onom ko izgubi podršku „baze”. Naime, bezočna Sanaderova pohlepa pohrlila je preko granica, (kako naivno!) dok se sve u ataru popljačkano ne smatra otuđenjem, već pravom pobjednika da bogatstvom ovjeri svoju teško, preko miliona leđa, stečenu veličine. Zanimljiv detalj je i da su kod njegovog prijatelja iznenada iskrsnule 24 nestale slike Vlaha Bukovca, nacionalno blago, procijenjeno na 230 hiljada eura. Starini je savjest omeduzila, pa je prišapnuo USKOK-u, već beznadno godinu dana u potrazi, da je malo pogriješio, jer ih je za drugara sakrio, a i spominje neki posuđeni sitniš od par miliona kuna! E, moj dragi Asange, ništa ti nisi znao, derište nijedno! Zaboravio si, ili nisi dokučio svojim kusim iskustvom, da nema Bog ništa sa ovom strašću avid golfera, izniklih iza krpenjača na zelenoj travi doma svoga, nego mnogo više i žešće sa šutnjom o strahotama i sramoti

kozmičkih razmjera, kao znakom odobravanja ljudi u pokušaju, svjesnih da su nesvjesni. Tik uz njih je i ona nemala rijeka mudrih ronilaca u mutnom i lovaca u raži za koje je život prekratak da bi se bavili ljudskim stomacima i njihovim punjenjem, jer su iznad ovih profanih tema, a i što bi se zamerali propračunima da se u svijetu svakih osam dana na naoružanje troši suma novca, potrebna za umiruće gladne u toku jedne godine, kad oni tu ne mogu ništa učiniti. Umjesto zaključka, po ko zna koji put ovih dana mi se vraća citat iz Colehove priče o demonu i gospodici Prym. Razlog, svakako, postoji, a rhješenje zagonetke ostavljam čitaocu:

"Preuzeti na sebe ulogu dobre duše svojstveno je onima što se u životu boje zauzeti stav. Svakako je lakše vjerovati u vlastitu dobrotu nego se suočiti s drugima i boriti se za svoja prava. Sigurno je lakše otpjeti uvredu ne uzvrativši je, nego skupiti hrabrost da uđeš u sukob s jačim, uvijek možemo reći da nas bačeni kamen nije pogodio, a tek noću-dok supružnik ili sustanar spava-tek noću potajice oplakati naš kukavičluk"

PR

DIOGEN pro kultura

<http://diogen.weebly.com>